

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
12 У 1224/20
10.06.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Мире Стевић Капус, председника већа, Зоране Брајовић и Тамаре Брешковић Станишљевић, чланова већа, са судским саветником Александром Чукић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марина М. Стефановић, адвокат из Београда, Десанке Максимовић бр.8/1, ради поништаја решења туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције фонда Београд, број 01-02/181.6.4 11745/19 од 05.12.2019. године, у правној ствари признавања права на породичну пензију, у нејавној седници већа одржаној дана 10.06.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба се ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале за град Београд број 181.2-943/187 од 23.09.2019. године, којим је одбијен захтев удове АА, овде тужиље, рођене 25.10.1965. године, да јој се призна право на породичну пензију јер нису испуњени законски услови.

У тужби поднетој Управном суду дана 20.01.2020. године тужиља, преко пуномоћника, оспорава законитост решења туженог органа из разлога погрешне примене закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и зато што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Истиче да у образложењу побијаног решења тужени наводи да је одредбом члана 29. Закона о пензијском и инвалидском осигурању предвиђено да удова стиче право на породичну пензију ако је у 2018. години навршила 53 године живота, а како удова у моменту смрти супружника није имала најмање 45 година живота, њен захтев је одбијен. Наводи да је

тужени, као и првостепени орган, погрешно применио материјално право јер је удова стекла право на породичну пензију 21.10.2010. године када је покојни ББ преминуо, па сматра да се на конкретан случају има применити пропис који је важио за стицање породичне пензије током 2010. године. Додаје да су неосновани наводи туженог да наведени пропис више не важи, с обзиром на то да је тужила право на породичну пензију стекла 2010. године, јер је у току 2010. године навршила 44 године и 6 месеци, те да јој сходно Закону о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању и то у складу са чланом 29. и чланом 70. Закона, припада право на породичну пензију. Даље наводи да је решење туженог у потпуности незаконито и да се њиме тужили ускираћују права која јој по закону припадају, па предлаже да суд уважи тужбу, поништи решење туженог органа од 05.12.2019. године и предмет врати на поновно одлучивање, као и да обавезе тужени орган да тужила надокнади трошкове поступка и то на име састава тужбе износ од 36.000,00 динара увећано за таксу на тужбу по ТТ.

У одговору на тужбу примљеним у суд 27.05.2020. године тужени орган је остао код разлога из образложења оспореног решења, па је предложио а суд тужбу одбије, као неосновану, с обзиром на то да тужилац у својој тужби није навео нове чињенице нити доказе осим оних које је навео у жалби против првостепеног решења и који су приликом доношења оспореног решења оцењени као неосновани.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредбама члана 33. став 2. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр.111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужила дана 17.10.2018. године поднела захтев за признавање права на породичну пензију. Решавајући по поднетом захтеву у поступку пред првостепеним органом је утврђено да је покојни ББ рођен ... године; да је преминуо ... године; да је иза смрти оставио удову АА, овде тужилу, рођену ... године, која је на дан смрти супруга имала навршених 44 године живота и да је брак закључен 1987. године. На основу тако утврђеног чињеничног стања првостепени орган је оценио да нису испуњени услови предвиђени одредбом члана 29. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, којом је предвиђено да удова стиче право на породичну пензију ако је у 2018. години: до смрти брачног друга навршила 53 године живота; до смрти брачног друга или у року од једне године од дана смрти брачног друга постала потпуно неспособна за рад; ако је после смрти брачног друга остало једно или више деце која имају право на породичну пензију по том брачном другу, а удова обавља родитељску дужност према тој деци. Удова која је у току трајања права према том основу постане потпуно неспособна за рад задржава право на породичну пензију док постоји та неспособност. Право на породичну пензију стиче и удова која је у 2018. години навршила 53 године живота под условом да је у моменту смрти супружника имала најмање 45 година живота. Како удова у моменту смрти супружника није имала најмање 45 година живота, то је првостепени орган одбио захтев да јој се призна право на породичну пензију. Првостепени орган је решењем број

181.8-2-1321/19 од 04.11.2019. године исправио грешку у ожалбеном решењу од 23.09.2019. године у делу који се односи на број решења, где уместо што стоји “181.2-943/187” исправно треба да стоји “181.2.1-943/18”, као и у делу образложења решења где стоји да је “покојни ББ рођен ... године”, исправно треба да стоји да је “покојни ВВ рођен ... године”.

У поступку по жалби, након разматрања списка предмета, навода жалбе и ожалбеног решења, тужени орган је утврдио да је жалба неоснована, и да се неосновано тужила позива на одредбу члана 70. Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању (“Службени гласник РС”, бр. 85/05), с обзиром на то да је наведена одредба била у примени 2010. године и да иста више не важи. Тужени је даље констатовао да је увидом у списе предмета утврдио да је решењем Филијале за град Београд број 181.8-2-1321/19 од 04.11.2019. године првостепени орган исправио грешку у решењу Д 1015549 од 23.09.2019. године у делу образложења решења где стоји да је “покојни ББ рођен ... године”, исправно треба да стоји да је “покојни ВВ рођен ... године”. Поводом навода изнетих у жалби тужени је поново оценио све доказе у списима предмета, ожалбено решење и установио да је првостепени орган правилно поступио када је ожалбеним решењем одбио захтев тужиле да јој се призна право на породичну пензију, јер не испуњава ниједан од услова за стицање права на породичну пензију, будући да је у моменту смрти супружника имала навршене 44 године живота, па не испуњава наведене услове за стицање права на породичну пензију. Сагласно изнетом, као и чињеници да ожалбеним решењем није повређен закон на штету тужиле, тужени орган је оспореним решењем жалбу одбио као неосновану, применом одредбе члана 170. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 18/16 и 95/18).

Одредбом члана 29. став 2. Закона о пензијском и инвалидском осигурању (“Службени гласник РС” бр. 34/03...101/10), прописано је да удова која до смрти брачног друга није навршила 53 године живота, али је навршила 45 година живота, стиче право на породичну пензију кад наврши 53 године живота.

Како је тужила на дан смрти брачног друга имала навршене 44 године живота, то је по оцени Управног суда правилан закључак туженог органа да је првостепени орган правилно поступио када је ожалбеним решењем одбио тужилин захтев за признавање права на породичну пензију јер не испуњава ниједан од законом прописаних услова за признавање права на породичну пензију у смислу цитиране законске одредбе.

Цењени су наводи тужбе који представљају поновљене наводе жалбе, па суд налази да они нису основани, из разлога датих у образложењу оспореног решења које као правилне прихвата и овај суд. Осим тога, Управни суд на 83. седници свих судија одржаној дана 29.10.2018. године заузео правни став да право на породичну пензију стиче удова која има навршене одређене године живота у години смрти брачног друга, према прописима који су у примени у време подношења захтева. Сходно наведеном, по оцени овог суда није било услова за примену одредбе члана 70. став 2. тачка 4) Закона о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању (“Службени гласник РС” бр. 85/05), којом је прописано да право на породичну пензију удова која до смрти брачног друга није навршила 45 година живота, стиче кад наврши у

2010. години, 44 године и шест месеци, јер се услови за стицање траженог права утврђују према прописима који су важили у тренутку подношења захтева тужиле за признавање права на породичну пензију.

Такође, суд је имао у виду да је у образложењу оспореног решења тужени констатовао да је решењем о исправци грешке од 04.11.2019. године исправљено првостепено, ожалбено решење у делу који се односи на име покојног супруга тужиле, али није констатовао да је наведено решење исправљено и у погледу броја решења, па наводи да је број првостепеног решења 181.2-943/187, уместо броја 181.2.1-943/187, како је то исправљено решењем о исправци, али налази да та несагласност представља техничку грешку, која није од утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари, будући да тужени орган такву грешку може увек да исправи доношењем решењем о исправци, у складу са одредбом члана 144. Закона о општем управном поступку.

Налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о оуправним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио, као неоснован, захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на њен успех у овој управној ствари, па је, применом одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези са чланом 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр.72/11...18/20), чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 10.06.2022. године, 12 У 1224/20

Записничар
Александра Чукић, с.р.

Председник већа-судија
Мира Стевић Капус, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ